

МАРК ЈОНГЕН, ПРЕДАВАЧ НА ВИСОКОЈ ШКОЛИ ЗА УМЕТНОСТ И ДИЗАЈН У КАРЛСРУЕУ И ПОСЛАНИК ПАРТИЈЕ АЛТЕРНАТИВА ЗА НЕМАЧКУ У БУНДЕСТАГУ, У ИНТЕРВЈУУ ЗА „ГЕОПОЛИТИКУ“

Против европских народа води се КУЛТУРНИ РАТ

Разговор водио: **СЛОБОДАН ЕРИБ**

Марк Јонген један је од најзанимљивијих имена политичке мисли и филозофије у Немачкој и у немачком говорном свету. Предаје на Високој школи за уметност и дизајн у Карлсруеу, а осим тога, оно што се најчешће помиње везано за њега јесте да је пет година био асистент чувеног филозофа Петера Слотердијка. Пореклом је из јужног Тирола. Поред свог филозофског и јавног, Марк Јонген има и политички ангажман - високи је функционер партије Алтернатива за Немачку. Након недавно одржаних парламентарних избора у Немачкој, Марк Јонген изабран је за посланика Бундестага.

Јонген је у изборној ноћи дао изјаву за недељник „Јунге Фрајхајт“ (Junge Freiheit). Рекао је да улазак АФД у Бундестаг представља нову епоху у политичкој историји СР Немачке.

Задатак своје странке види у томе да буде стварна опозиција те да врати дебат у парламент уместо политике безалтернативности. За себе каже да свој задатак у Бундестагу види у борби против погрешних идеологија.

Крајем јуна Јонген је на позив Института за европске студије боравио у Србији, где је одржао предавања у Београду и Новом Саду. Тада је настао и овај интервју. Марк Јонген је у свом обраћању српској публици посебно пажњу посветио култури и културном рату.

- Ми се данас налазимо у културном рату, и то не само у културном рату у Немачкој, него у Европи и свуда. Не ради се само о било каквом културном рату, него се ради о културном рату за преживљавање традиционалне културе какву познајемо, ради се о питању да ли ће наставити да живи немачка култура у Немачкој, или српска култура у Србији, или ћемо бити сведени на

некакву мањину и живети у некаким резерватима као Индијанци у Америци.

Велики број миграната, који се са Блиског истока, из Авганистана и Африке упутио ка Европи имао је за коначну дестинацију Немачку.

- Када је 2015. Ангела Меркел, против устава и против осталих закона, отворила немачке границе за стотине хиљада људи, пре свега муслимана, који су у културном смислу страни Немачкој, тиме не само да је повредила закон, већ је повредила интегритет народа. Другим речима, велико социјално тело народа повређено је и од тада постоји траума и под том траумом ће се даље водити политика. То је једна психополитичка перспектива.

Не само да се мигрантска криза догодила 2015. године, тај догађај се наставља, јер је само 2016. године, због отворених граница, дошло 250 000 нових миграната у Немачку, и оно што је битно да су старе партије, у свом саморазумевању, уздрмане и нису у

КАДА ЈЕ 2015. АНГЕЛА МЕРКЕЛ, ПРОТИВ УСТАВА И ПРОТИВ ОСТАЛИХ ЗАКОНА, ОТВОРИЛА НЕМАЧКЕ ГРАНИЦЕ ЗА СТОТИНЕ ХИЉАДА ЉУДИ, ПРЕ СВЕГА МУСЛИМАНА, КОЈИ СУ У КУЛТУРНОМ СМИСЛУ СТРАНИ НЕМАЧКОЈ, ТИМЕ НЕ САМО ДА ЈЕ ПОВРЕДИЛА ЗАКОН, ВЕЋ ЈЕ ПОВРЕДИЛА ИНТЕГРИТЕТ НАРОДА. ДРУГИМ РЕЧИМА, ВЕЛИКО СОЦИЈАЛНО ТЕЛО НАРОДА ПОВРЕЂЕНО ЈЕ И ОД ТАДА ПОСТОЈИ ТРАУМА И ПОД ТОМ ТРАУМОМ ЋЕ СЕ ДАЉЕ ВОДИТИ ПОЛИТИКА

стању да се носе са кризом на начине на који су оне деловале и који сматрају за нешто што се подразумева.

У Западној Европи, посебно у Немачкој, у власти и политичком животу, посебан утицај има левица. Како политичке снаге левице гледају

на проблем миграната?

- Политичка левица није у стању да одговори на проблеме паралелних друштава, нарочито исламских, зато што све проблеме паралелних друштава у суштини своди на социјални фактор. То значи да за сваки проблем насиља они свде на социјалне фа-

кторе, што значи да починиоци нису довољно интегрисани у тржиште рада. Другим речима: да би се проблеми решили, потребно је више социјалног рада, потребно је дати новац тим заједницама, и у том смислу они нису у стању да схвате политички значај културе и религије у складу са старом марксистичком паролом: „Пролетери свих земаља, уједините се!“ Практично, они негирају постојање културе и религије као политичких фактора.

А грађанска десница?

- По својим претпоставкама, класична грађанска економска десница такође није у стању да цени ове културне и религијске факторе у политици јер они полазе од једне економистичке слике да је човек homo economicus, који се лако прилагођава стварности и који је само у потрази за профитом. То се односи на читав неолиберализам.

Какав однос према култури и према овом проблему има Алтернатива за Немачку?

- Алтернатива за Немачку користи конзервативни приступ: за нас култура није само надрадња социјалних и економских фактора, ми је узимамо за озбиљно и сматрамо да су култура и религија темељи друштва. У том смислу, АФД много озбиљније узима ислам и њиме се озбиљно бави, процењује, чак и са много више респекта него они који све свде на економско и социјално.

Јирген Хабермас је творац појма „уставни патриотизам“. Шта тај појам значи и како се он поимања у стварности данашње Немачке?

- Хабермас, који је творац идеје уставног патриотизма, рекао је да у једној демократској и уставној држави већина не сме мањини да прописује сопствену културну форму живота и да не сме да им приписује то у политичкој форми као једну водећу културу. Што се Немачке тиче, није проблем у томе да већина намеће нешто мањини, већ што се већина потпуно повлачи пред захтевима мањине. Распећа и крстови више не смеју да се држе у учионицама, у школским кантинама више нема свињског меса, божићне пијаце се сада називају новогодишњим пијацама, и све те ствари дешавају се да се не би увредили муслимани. На примеру немачке водеће културе, може се говорити о ономе што се назива пруским врлинама, које су добрим

делом нестале, али су добрим делом и ту, присутне су, као што су марљивост, дисциплина, оданост држави, и то чини добар део немачке културе. То се не може наредити законом, једноставно се мора живети. Пре неког времена, бивши председник Кристијан Волф експлицитно је рекао да и ислам припада Немачкој. Што се АфД-а тиче, то не стоји, нити може стајати. Изјава да ислам не припада Немачкој може се једноставно образложити и Каирском декларацијом о људским правима коју је потписало 57 исламских земаља, у којој је јасно да људска права долазе после Шеријата. Дакле, ту шеријат има примат над људским правима. Што се тиче шеријата, он није примењен у истом опсегу у свим исламским земљама. У шеријатско право спадају и такве казне као што је каменовање за прељубу, одсецање руке за крађу и остале ствари, које не морају даље објашњавати јер је кристално јасно да оне не припадају немачкој, српској и, уопште, европској култури.

Што се Немачке тиче, није проблем у томе да већина намеће нешто мањини, већ што се већина потпуно повлачи пред захтевима мањине. Распећа и крстови више не смеју да се држе у учионицама, у школским кантинама више нема свињског меса, божићне пијаци се сада називају новогодишњим пијацама, и све те ствари се дешавају да се не би увредили муслимани

На који пријем наилазе у јавности овакви ставови које промовише Ваша партија?

- Алтернатива за Немачку налази се под великим отпором од стране естаблишмента и власти у Немачкој, али и онога што се зове цивилно друштво. Често смо оптужени да смо десничари, популисти, чак и нацисти. Аутомобили функционера Алтернативе за Немачку су запаљени, фасаде на кућама су им биле оштећиване паролома, презентације се бојкотирају, чак и људи који треба да изнајме простор за предавања у хотелу и слично, суочавају се са снажним претњама. Све то је само спољни израз тог културног рата.

Када сте говорили о култури, како гледате на источну, православну кул-

туру, с обзиром на то да у Немачкој живе и припадници других народа, Срби, Руси, Грци, и други и да ли има проблема у њиховој интеграцији и у коезистенцији?

- Нема тих проблема, и, колико је мени познато, никада их није било. А ако их је и било они су толико маргинални да се не могу упоређивати са оним што се дешавало са интеграцијом муслимана. Ово што сам говорио тиче се људи који дуго живе у Немачкој и потпуно су интегрисани. Што се тиче проблема који постоје, то су проблеми са криминалним бандама који долазе из југоисточне Европе, пре свега из Румуније и Бугарске, које су врхунски организоване и које, практично, долазе по свој плен у Немачкој, користећи предност отворених граница, и те банде када обаве свој посао враћају се у земље из којих су дошле. Оно што ми се чини јесте да је та подела с једне стране на западну, латинску Европу и источну, грчку, ћириличну, са друге стране, умногоме превазиђена и застарела,

превасходно услед нових изазова на нашем континенту. Однос ове две Европе није увек био сјајан, али је то данас ирелевантно у контексту нових претњи европској култури.

Да ли је Русија на мети западних мејнстрим медија само као геополитички противник, или зато што ствара једну другу врсту културног модела који није мултикултуралистички?

- Русија све више, постепено, улази у улогу заштитника (с Путином као симболом) конзервативаца и националних држава, односно свих оних који не желе распад националних држава, оног што се може назвати противницима глобализма. Као што је у питању већ назначено, то не мора да има везе са старим геополитичким

сукобима. Из времена комунизма се види да је тада ситуација била потпуно другачија, тада је Русија била носилац једног постнационалног интернационализма, док је сада ситуација другачија.

Може се рећи да су ти геополитички блокови остали, мање или више, исти, с тим што су се у идејном смислу променили, да је ова комунистичка или левичарска идеја разлагања националних држава преселила на Запад и тамо је амалгамирала са неолибералном парадигмом, док је Русија прихватила национално конзервативну парадигму.

То јесте и један од највећих парадокса у новијој историји. Какав је Ваш став о Доналду Трампу, да ли је он, до сада, највећи изазов који се појавио у САД - роадном месту глобализма - и да ли ће он успети у својој борби против дубоке државе?

- Мало пре смо говорили о једном парадоксу када је Русија у питању, а сада говоримо о парадоксу када је Трамп у питању. Управо је председник Трамп онај човек који спречава да се усвоји трансатлантски уговор о слободној трговини, ТТИП, зато што жели да сачува Америку од утицаја европских концерна итд. и ту се може говорити о једној великој иронији. Трампова победа прилично је уздрмала антиглобалистички табор који је истовремено био антиамерички, зато што је сад највећа борба против ТТИП-а дошла у ствари од стране америчког председника, који сада постаје савезник. У почетку се реаговало прилично еуфорично, са једним одушевљењем при коме се очекивало да ће Трамп бити некакав Путинов близанац. Наде које су у Трампа полагане, нису у потпуности изневерене, али је дошло до огрежњења. Људи који су полагали толике наде у Трампа, сматрајући да је Трамп тежак феномен за класификовање, сада виде да је он доста тих нада изневерио и од њих одустао.

Ипак, његова позиција унутар Америке није лака. Иронија је да амерички мејнстрим медији оптужују Русију да се меша у изборе, док се они мешају у све изборе овога света.

- То су познати амерички двоструки аршини, дупли морал. Али, још око Трампа, оно што је битно, јесте да он не почиње ништа превише ново, него се повезује са једном старом америчком

традицијом изолационизма. Улога светског полицајца је заборављена и турнута са стране, али када се ситуација сагледа одвојено од личног карактера Обама и Трампа, види се да се наставља политика која није толико интервенционистичка, него се концентрише на америчке унутрашње проблеме. Али то не треба доводити у везу са идеолошким супротностима, већ просто са тим што снаге Америке више нису довољне да би се распростирале по целом свету. И још нешто о дубокој држави: цела Америка не би да следи Трампа и његову политику, и на пример, када немачки политичари и госпођа Меркел не могу да се уздрже да не коментаришу Трампа, или када праве коалиције са Макроном и критикују Трампа, јасно је да су добили сигнал од америчке дубоке државе да се тако понашају.

Како је Ваше мишљење о проблему Косова, које за нас представља духовно и историјско средиште?

- Што се тиче битке на Косову, то ми је већ познато, као и што ми је и познато шта Косово представља за Србе. У разговору са пријатељима из Србије информисао сам се о садашњој ситуацији на Косову, као и целокупној историјској причи. Губитак Косова је фатални губитак не само за Србе, него и за Европу, јер показује шта и њој може да се деси пошто је Европа под претњом исламизације. Утолико више што се цела ствар догодила под геополитичким интересима који су се покривали хуманистичким моралом, иако с њим немају везе. Може се рећи да се милитаристички деловало да би се оправдавало хуманистички, што је све довело до резултата да је Косово исламизирано. И ту се може видети шта се дешава када се у складу с тим хиперморалом делује.

Ни у једној европској држави стање у медијима није сјајно и идеално, али чини се да је ситуација са медијима у немачкој посебна.

- Не познајем добро ситуацију са медијима у осталим европским државама, познајем донекле у Италији, Аустрији, Швајцарској. Слобода постоји, али у Немачкој је стање горе, и то левичарско глајшпајтовање медија је прилично узнатрало. Много тога се не штампа или је под притиском и унапред се карактерише као говор мржње.

Да ли је због тога тешко бити десничар у Немачкој?

- Може се рећи да је то показатељ да је тешко бити десничар или конзервативни мислилац у Немачкој, али да то није прави разлог. Разлог, пре свега, лежи у немачкој историји. Наравно, није лако бити десничар ни у другим европским државама, али је у Немачкој онај који каже да је десно тиме практично починио интелектуално самоубиство, зато што постоји официјална борба против деснице и то је државна политика. А при том се увек мислило на борбу против десног екстремизма. Међутим, тиме је захваћено све што је десно од центра и, у том смислу, тешко је бити десница због тога што се то увек повезује са десним радикализмом.

Један од носилаца листе Алтернативе за Немачку на претходним изборима, поред господина Александра Гау-ланда, била је и госпођа Алис Вајдел. Она политички представља једну конзервативну партију, а изјаснила се као припадница ЛГБТ популације, што је неубичајено.

- Када би госпођа Алис Вајдел из своје сексуалне оријентације покушала да изводи политичко-партијски програм, у својству ЛГБТ промоције и тих ствари, она не би могла да буде у Алтернативи за Немачку, али она то не ради. Она не само да то не ради, него је и супотписник програма, прихвата и спроводи програм АфД. Иако она не припада идеалној представи људи у овој партији, они њену оријентацију прихватају и толеришу као нешто што је у реду, а изабрали су је због њених других квалитета које такође поседује. Може се рећи да они практикују толеранцију на прави, изворни начин. Другим речима, нешто толеришу и прихватају да постоји, иако им се то не свиђа. И тиме такође показују да немају ништа против људи који су другачије сексуалне оријентације, ништа на личном нивоу, али само показују да имају против када из те хомосексуалне оријентације настаје политички програм и политички активизам који жели да утиче и да промени животни стил нормалне, хетеросексуалне већине.

Да ли АфД подржава традиционални брак и породицу?

- Да, подржавамо традиционални брак и породицу и ми смо партија која је жестоко протествовала против

Што се тиче битке на Косову, то ми је већ познато, као што ми је познато и шта Косово представља за Србе. Губитак Косова је фатални губитак, не само за Србе, него и за Европу јер показује шта и њој може да се деси пошто је Европа под претњом исламизације. Утолико више што се цела ствар догодила под геополитичким интересима, који су се покривали хуманистичким моралом, иако с њим немају везе

новоусвојеног закона у Европском парламенту који је, узгред буди речено, подржала већина посланика ЦДУ, то јест грађанске партије, у коме постоји брак за све. Односно хомосексуални брак је легализован као институција брака, чиме, практично речено, постоји право брака за све, и постоји право усвајања деце за све. Алтернатива за Немачку је против тога протествовала, и подићи ћемо вероватно тужбу Уставном суду тим поводом. Јер у немачком уставу стоји да су брак и породица под посебном заштитом државе и ми сматрамо да је овај закон у том смислу противуставан.

За крај, желимо да Вас питамо да ли сте први пут у Србији и какве утиске носите.

- У суштини, ово је први пут да сам у Србији. Давно, пре рата, путовао сам Косовом и Црном Гором, тада је све то била Србија, али сам тада био само у пропутовању. До сада нисам био у централној Србији. Поред срдачне добродошлице људи који су ме дочекали и помогли ми да се осећам као код куће, осећам велику блискост, пролазећи кроз Београд, видим један централноевропски град, као Беч у коме сам студирао, Нови Сад још и више... Када би Европска унија била на добром путу и одговарала идеалу, желео бих и препоручио да Србија постане део Европске уније, и Србија би ту и припадала, наравно. Али, пошто се Европска унија налази на погрешном путу, нисам сигуран да ли би Србија требало да се ту укључи и уђе у њу.

Превод са немачког: Душан Достанић